

Sobre unes paraules sorprenents de Pere Aragonés

written by Pere Grau i Rovira | 2 d'abril de 2021

Bons amics m'han informat que el president interí de la Generalitat, Pere Aragonés, referint-se al referèndum de l'1-10-17 ha dit "No vam saber mobilitzar la població que volia votar que no". I he quedat tan desconcertat com ells. Interpreto la frase en el sentit que vol significar que una major participació de votants, ni que haguessin votat "no", hauria donat més legitimitat al resultat. És que en té dubtes? Amb tots els respectes pel Sr. Aragonés i per la seva actual situació incòmoda, que segurament li fa fer servir arguments agafats amb pinces, això no s'aguanta per enlloc. I a més: la missió dels organitzadors del referèndum no era mobilitzar els partidaris del "no", sinó els del "sí". I això es va aconseguir plenament. I anem ara als detalls de per què mobilitzar més gent del "no" no hauria canviat res de res.

En primer lloc, aquí i a la Patagònia (per dir un nom qualsevol) en qualsevol elecció o referèndum "qui no hi és no hi és comptat", com diu la vella dita catalana. Qui no va a votar és perquè (pels motius que siguin) no hi té gens d'interès, i accepta el que els altres decideixin per majoria democràtica.

I pel que fa als tants per cent dels resultats d'aquell primer d'octubre, em permetré repetir aquí (en extracte) el que vaig escriure per als lectors alemanys dos dies després del referèndum.

En les darreres enquestes abans de l'1-10-17, un 63% havia dit que aniria a votar. Només va votar el 49,46 %, i d'aquests vots només se'n va poder recomptar el 42,6 %, perquè els altres 6,86 % els va requisar la policia (i més la catalana que l'espanyola, recordem-ho). Per què no va anar a votar

aquell 13% que va canviar de parer? No és gaire difícil de suposar que la brutal repressió de la policia nacional i la guàrdia civil, que va començar ben aviat, i va ser decisiva. Els que volien votar que no, no tenien la mateixa intensitat emocional de motius per anar a les urnes que tenien els que volien votar que sí, i quan es va escampar la nova de les garrotades que es repartien es van quedar a casa. I això no té res a veure amb "saber mobilitzar". Perquè, com he dit abans, els del vot del "sí" ja ho crec que havien estat mobilitzats. I de quina manera! Sinó no s'hauria obtingut aquell resultat potent d'un 90% de "sí".

Però fem un parell de suposicions de com haurien pogut ser les xifres, amb una participació més elevada (sense córrer perill de perdre un ull o de quedar macat).

Primera: Suposem que haguessin anat a votar un milió més de persones i que (per inversemblant que sigui) totes haguessin votat "no". Això hauria significat: un 61% de participació. Dels vots emesos haurien estat un 62% "sí", i un 36%, "no". Un resultat ben clar.

Segona: suposem que haguessin votat 1,5 milions més, i també tots amb un "no". Això significaria una participació d'un 71,8% del cens, amb un 54,9% "sí", i 44,5% "no". Segons totes les normes internacionals, un resultat també clar i homologable.

Per tant, ni tenen sentit els retrets que "no es va saber mobilitzar" algú, ni els que volen ignorar la claredat dels resultats. Si d'aquest 42,6% que es va poder recomptar només hi hagués hagut menys d'un 60% de "sí", llavors estaria justificat de dubtar de la seva legitimitat. Però aquell rotund 90% engega tots els intents de deslegitimació al cubell de la brossa. Que més gent hagués votat no hauria canviat res dels resultats finals efectius ni de la seva legitimitat. Afegim-hi que el Tribunal Constitucional espanyol, en declarar el referèndum com a il·legal i anticonstitucional, ho va fer

passant-se tot l'ordre constitucional espanyol pel folre i ignorant i silenciament els articles de la Constitució que sí que justificaven el referèndum català. O sigui que il·legal ho va ser la seva prohibició. I no cal donar-hi més voltes.

En situacions com la que es troba ara el Sr. Aragonès no és estrany que es facin fallades. Però, com que, trigui més o menys, serà el pròxim president elegit de la Generalitat, seria recomanable que es voltés d'un equip que l'ajudés a evitar almenys les més paleses, i que, com diuen els alemanys, "abans de parlar –o en aquest cas, d'aconsellar–, connectés el cervell".